

Гленді Вандера

ТАМ, ДЕ ЛІС ЗУСТРІЧАЄ ЗОРІ

Бестселер за версіями

The Wall Street Journal та The Washington Post

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Glendy Vanderah

WHERE
the FOREST
MEETS the
STARS

Гленді Вандера

ТАМ, ДЕ ЛІС
ЗУСТРІЧАЄ
ЗОРІ

Харків



2020

УДК 821.111(73)
В17

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:
Vanderah, Glendy. Where the Forest Meets the Stars / Glendy Vanderah. — Seattle : Lake Union Publishing, 2019. — 332 p.

Переклад з англійської *Олександри Гульоватої*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошеї*

Вандера Г.

В17 Там, де ліс зустрічає зорі / Гленді Вандера ; пер. з англ. О. Гульоватої. — Х. : Віват, 2020. — 368 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-634-3 (PDF)

ISBN 978-966-982-221-5 (укр.)

ISBN 978-1-5420-4006-8 (англ.)

Орнітолог Джоанна Тіл від ранку до ночі працює над польовими дослідженнями. Робота з дисертацією допомагає жінці опритомніти після втрати матері та власної боротьби з раком. Якимось у неї на подвір'ї з'являється дивна дитина і стверджує, що прибула з особливою іншопланетною місією.

Відтепер дослідниця має чималий клопіт. Як бути з дівчинкою, котру так просто не здає в поліцію, адже вона спиртно втікає від усіх чужаків, окрім Джо? Її нема в списках зниклих дітей штату Іллінойс, до того ж поведінка маленької розумниці Урси чимраз більше вказує на її незвичайне походження. Мимохіть помічником Джо стає сусід Гебріел Неш, продавець домашніх яєць. Після знайомства з Урсою в життя цих двох персонажів увірвуться не лише містичні зоряні чари, але й відлуння чужих таємниць і злочинів.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-982-634-3 (PDF)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-982-221-5 (укр.)

ISBN 978-1-5420-4006-8 (англ.)

© Glendy C. Vanderah, 2019

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2020

Присвячую Кейлі, Вільяму, Гранту, а також Скотту

1

Дівчинка, схожа на істоту зі світу ельфів, була майже невидима. Її бліде личко, светр і штанці розчинялися в лісових сутінках, вона була боса.

Дитина стояла нерухомо, обхопивши рукою стовбур гікорі, і навіть з місця не рушила, коли в кінці гравієвої доріжки почувся хрускіт — під'їхала автівка й за кілька метрів від неї зупинилася.

Замикаючи дверцята автомобіля, Джо відвернулася від дівчинки й узяла з пасажирського сидіння бінокль, наплічник і паспорт. Цілком можливо, що дитина повернулася б до свого казкового королівства, коли б Джо, вийшовши з автівки, не поглянула на неї.

— Я тебе бачу, — сказала Джо тіні, що відбилася на стовбурі гікорі.

Дівчинка, стоячи біля дерева, не поворухнулася.

— Я знаю, — відповіла вона.

Трекінгові черевики Джо залишали кавалки засохлої грязюки на доріжці.

— Тобі допомогти?

Дівчинка не відповіла.

— Чому ти тут?

— Я хотіла погладити твоє цуценя, але воно не далось.

— Воно не моє.

— А чие?

— Нічیه. — Джо відімкнула двері на засклену веранду. — Тобі треба поквипитися додому, поки геть не стемніло.

Джо ввімкнула ліхтар і відчинила двері до будинку. Потім, клацнувши світло в коридорі, замкнула вхідні двері. Дівчинка вікликкала у Джо підозру, попри те що була ще дитина — на вигляд щонайбільше дев'ять років.

За п'ятнадцять хвилин Джо, сходивши в душ, одягла футболку, спортивні штани й сандалі, увімкнула світло на кухні й узялася готувати вечерю на грилі. Темні вікна обліпила згряя комашні. Джо мимохіть подумала про дівчинку, яку побачила під деревом гікорі. Вона вже напевно пішла додому, їй було б надто страшно стояти самій у темному лісі.

Джо винесла надвір мариновану курячу грудку й три шампури з нанизаними овочами. Вогнище розпалила на зарослій бур'янами галявині, що відділяла жовтий дощатий будиночок від кількох метрів залитої місячним сяйвом луки. Орендований будинок сорокових років, відомий як котедж Кінні, стояв на пагорбі, що височів упритул до лісу, а на задвір'ї була невелика ділянка луки, на ній власник регулярно спалював сухостій, щоб стримати наступ лісу. Джо розпалила вогонь у колі, обкладеному камінням, і поставила над ним решітку для гриля. Поклавши курку й шампури над жаром, вона підвела голову й напружилася, помітивши, як з-за рогу будинку вигулькнула темна постать. Та сама дівчинка. Вона зупинилася за кілька метрів від багаття, спостерігаючи, як Джо кладе на решітку останній шампур.

— У тебе що, нема плити? — спитала мала.

— Є.

— Чому ж тоді ти готуєш на вулиці?

Джо сиділа в одному з чотирьох стареньких садових крісел.

— Тому що мені так подобається.

— Пахне смачно.

Якщо дівчинка шукала нагоди випросити їжу, то їй би довелося піймати облизня, бо шафи біологині-дослідниці були порожні — геть бракувало часу на закупи харчів. Дитина говорила з місцевим сільським акцентом і, зважаючи на те,

що була невзута, жила десь поблизу. Тож любісінько могла йти вечеряти додому.

Дівчинка підійшла ближче. Вогонь осяяв її круглі щічки й біляве волосся. Але не очі, які лишилися затемненими.

— Тобі не здається, що час іти додому? — спитала Джо.

Дитина підійшла ще ближче.

— Я не маю домівки тут, на Землі. Я родом звідти. — І вона тицьнула пальцем у небо.

— Звідки?

— Із сузір'я Урса Майор.

— Із сузір'я?

Дівчинка кивнула.

— Воно входить до галактики Цівочне Колесо. Це у хвості Великої Ведмедиці.

Джо не розумілася на галактиках, а назва взагалі прозвучала так, наче дитина її щойно придумала.

— Я ніколи не чула про галактику Цівочне Колесо, — сказала Джо.

— Так її називають земляни, у нас вона називається інакше.

Тепер Джо побачила очі. Розумний блиск у її погляді був занадто проникливий як для дитячого личка, тому жінка сприйняла це як знак того, що з нею затіяли гру.

— Якщо ти іншопланетянка, то чому в тебе людська подоба?

— Я просто використовую тіло цієї дівчинки.

— Скажи їй, щоб ішла додому, поки ти там, у її тілі. Гарразд?

— Вона нікуди не може піти. Вона була мертва, коли я вселилася в тіло. Якщо вона повернеться додому, її батьки злякаються.

Он воно що! Тепер починається гра в зомбі. Джо чула про такі ігри. Але якщо дівча шукало, з ким погратися в іншопланетне зомбі, воно достеменно помилилося адресою. Дитячі ігри й подібні вигадки Джо не любила, навіть коли була

такого віку, як ця дівчинка. Батьки Джо, обоє науковці, часто говорили, що в неї розвинулися недитячі риси через подвійну дозу аналітичних генів. Вони часто жартували, що дитина з'явилася з їхнього лона із зосередженим і похмурим виразом обличчя, немовби формулювала гіпотези про те, де вона перебувала і хто були ті люди в пологовій палаті.

Іншопланетянка в людській подобі спостерігала, як Джо перевертає курячу грудку.

— Тобі краще повернутися додому на вечерю, — напояла жінка. — Твої батьки хвилюватимуться.

— Я ж сказала, у мене нема...

— Тобі треба комусь зателефонувати? — Джо витягла телефон з кишені штанів.

— Кому ж я телефонуватиму?

— То, може, я зателефоную? Скажи свій номер.

— Звідки в мене може бути номер, якщо я зійшла із зірок?

— А як щодо дівчини, у тіло якої ти вселилася? Ти знаєш її номер телефону?

— Я нічого про неї не знаю, навіть імені.

Хай би що ця дівчинка надумала собі, Джо втомилася від її вигадок. Вона не спала від четвертої ранку, тринадцять годин на ногах. Побувала і в полі, і в лісі. І це в спеку за підвищеної вологості повітря. Така в неї робота. Щоденна, тижнями. Тож ці кілька годин, які вона проводила в котеджі вночі, були для неї відпочинком.

— Якщо ти не підеш, я викличу поліцію, — попередила Джо, намагаючись говорити суворо.

— А що вдіє *поліція*? — Дівчинка вимовила останнє слово так, ніби вона його ніколи не чула.

— Вони відвезуть твою дупку додому.

Дівчинка схрестила руки на худому тілі.

— А що вони зроблять, коли я скажу їм, що в мене немає дому?

— Тебе відвезуть до поліцейського відділку й знайдуть твоїх батьків або того, з ким ти живеш.

— Що вони зроблять, якщо зателефонують цим людям і дізнаються, що їхня дочка мертва?

Цього разу Джо не довелося вдавати гнів.

— Зрештою, це не смішно — говорити, що ти однісінька в усьому світі. Тобі слід повернутися додому, до людей, які піклуються про тебе.

Дівчинка притиснула руки до грудей, але нічого не мовила.

Її треба було повернути в реальність.

— Якщо в тебе справді нема сім'ї, то поліція подбає, щоб тебе удочерили.

— А як це?

— Це означає, що ти живеш із геть незнайомими людьми, причому іноді вони поведуться жакливо. Тож тобі краще піти додому, поки я не викликала поліцію.

Не повернувшись, дівчинка далі стояла на місці.

— Я серйозно.

Щуцня, яке протягом останніх кількох ночей випрошувало їжу біля багаття Джо, прокралося ближче, потрапивши на світло від вогню. Дівчинка сіла навпочіпки й простягнула руку, тоненьким голосом підзиваючи його, щоб погладити.

— Воно не наблизиться до тебе, — сказала Джо. — Воно дике. Можливо, народилося в лісі.

— А де його мама?

— А хто ж знає? — Джо поклала телефон і перекрутила шампури. — Ти чомусь боїшся повертатися додому?

— Чому ти не хочеш повірити, що я зійшла із зірок?

Це вперте дівчисько перебрало міру.

— Ти ж бо знаєш, що ніхто не повірить у те, що ти з прибульців.

Дівчинка підійшла до краю прерії, звела обличчя та руки до зоряного неба й заспівала якусь несусвітінну дурню, що мала б звучати як чужа мова. Плин її слів свідчив, що вона використовувала іноземну, яку добре знала, і коли закінчила, то самовдоволено повернулася до Джо, ставши руки в боки.

— Сподіваюся, ти просила своїх іншопланетян забрати тебе додому, — сказала жінка.

— Це було повітання.

— *Повітання...* гарне слово.

Дитина повернулася обличчям до світла, що падало від вогнища.

— Наразі я не можу повернутися. Маю лишатися на Землі, доки не побачу п'ять чудес. Це частина нашого навчання, коли ми досягаємо певного віку, щось на кшталт вашої школи.

— Отже, ти житимеш тут довго. Вода не перетворювалася на вино вже кілька тисячоліть поспіль.

— Я не маю на увазі біблійні чудеса.

— А які ж тоді?

— Будь-які. Ти диво, і цей собака теж диво. Увесь цей світ цілковито новий для мене.

— Гаразд, двоє чудес уже є.

— Ні, це має бути щось справді чудове.

— Он як, ну, дякую.

Дівчинка присіла на садове крісло біля Джо.

Смажена куряча грудка сочилася масним маринадом на жаринки, випускаючи в нічне повітря димок із солодким ароматом. Дитина втупилася в їжу з непідробним голодом, у якому не було нічого награного. Можливо, її сім'я не могла дозволити собі таку їжу. Джо здивувалася, що не подумала про це відразу.

— Що коли ти поїси в мене, перш ніж іти додому? — спитала вона. — Любиш гамбургери з індичкою?

— Звідки мені знати, який на смак гамбургер з індичкою?

— То хочеш чи ні?

— Хочу. Я повинна пробувати все нове, поки перебуваю тут.

Джо переклала філе туди, де було менше жару, і пішла до будинку взяти все для бургера — заморожену котлету, приправи та булочку. Вона згадала про останній шматочок сиру

в холодильнику й дістала його, щоб додати до вечері дівчинки — дитині напевно ж хотілося їсти дужче, ніж їй.

Повернувшись на задвір'я, поклала заморожену котлету на решітку над вогнищем, а решту того, що принесла, біля себе на кріслі.

— Сподіваюся, ти любиш сир у гамбургері.

— Я чула про сир, — сказала дівчинка. — Усі кажуть, що він смачний.

— Хто каже, що він смачний?

— Ті, хто вже тут побували. Ми трохи вивчаємо життя на Землі, перш ніж сюди потрапити.

— Як називається ваша планета?

— Важко вимовити це слово вашою мовою, щось на кшталт *Алмазія*. У тебе є маршмелоу?

— *Алмазія*нці розповіли тобі, що таке маршмелоу?

— Мені розповіли, що маршмелоу нанизують на палички та смажать на вогнищі. А ще мені казали, що це дуже смачно.

У Джо нарешті з'явився привід відкрити пачку маршмелоу, яку вона купила знічев'я, шойно переїхала до котеджу. Чудова нагода з'їсти його, поки не засох. Жінка дістала з кухонної шафи маршмелоу та, повернувшись до вогнища, кинула пакетик на коліна іншопланетянки.

— Але спочатку ти повечеряєш.

Дівчинка знайшла паличку й сіла в крісло, поклавши маршмелоу на коліна, її темні очі втупились у підсмажену котлету. Джо зарум'янила булочку й поклала шампур із підсмаженою картоплею, броколі та грибами поряд із чизбургером. Винесла з дому дві склянки.

— Любиш яблучний сидр?

Дівчинка взяла склянку й відпила ковток.

— Він дуже смачний!

— Досить смачний, щоб бути дивом?

— Ні, — відповіла іншопланетянка, та все одно половина склянки щезла за лічені секунди.

Щойно Джо взялася за їжу, дівчинка майже покінчила з бургером.

— Коли ти востаннє їла? — спитала жінка.

— На моїй планеті, — відповіла дитина з повним ротом.

— А коли це було?

Дівчинка глитувала.

— Минулої ночі.

Джо відклала виделку.

— Ти весь день не їла?

Іншопланетянка кинула до рота картопляний кубик.

— Досі я не хотіла їсти. Мені було трохи зле. І від подорожі на Землю, і від зміни тіла, і все таке.

— А мені здається, ти страшенно зголодніла.

Дитина відламала половинку від залишку чизбургера й кинула їжу цуценяті, яке все ще сиділо й чекало їжі. Вчинила так, напевно, щоб довести, що не голодує. Собача поглинуло його так само швидко, як дитина. Коли іншопланетянка простягнула йому останній шматочок, воно подалося вперед, вихопило його з її пальців і відступило, ковтаючи.

— Ти це бачила? — запитала дівчинка. — Воно взяло їжу в мене з рук.

— Я бачила. — А ще Джо бачила те, що дитина, схоже, опинилася в біді. — Це що на тобі — піжама? — спитала жінка нарешті.

Дівчинка подивилася на свої штани з тонкого матеріалу.

— Напевно, це так називається.

Джо відрізала шматок від курячої грудки.

— Як тебе звати?

Дівчинка сиділа навпочіпки, намагаючись наблизитися до цуценяти.

— У мене нема земного імені.

— Яке твоє іншопланетне ім'я?

— Важко сказати...

— Спробуй вимовити.

— Це звучить так: *Ірпюд-Нне-Азру...*

— Ір пю?..

— Ні, Ірпюд-Нне-Азру.

— Гаразд, Ірпюд, я хочу, щоб ти сказала мені правду про те, чому ти тут.

Зневірившись у спробах підманити собаку, дівчинка підвелася.

— Можна мені відкрити маршмелоу?

— Спочатку з'їж броколі.

Вона подивилася на тарілку, яку залишила на стільці.

— Ти про цю зелену штуку?

— Так.

— На моїй планеті ми не їмо овочі.

— Ти сказала, що маєш пробувати щось нове.

Дівчинка хутко запхала до рота три гілочки броколі одну за одною і, пережовуючи їх з напханими щочками, розірвала пакетик з маршмелоу.

— Скільки тобі років? — спитала Джо.

Дитина із зусиллям проковтнула залишки броколі.

— Людина не зрозуміє мого віку.

— А скільки років тому тілу, до якого ти вселилася?

Вона тицьнула пастилку на кінчик палички.

— Навіть гадки не маю.

— Я справді збираюся зателефонувати до поліції, — попередила Джо.

— Навіщо?

— Ти знаєш навіщо. Тобі скільки, дев'ять... десять? Ти не можеш залишатися тут сама серед ночі. Хтось погано дбає про тебе.

— Якщо ти зателефонуєш до поліції, я просто втечу.

— Чому? Вони можуть допомогти тобі.

— Я не хочу жити із жорстокими незнайомцями.

— Я пожартувала, коли казала це. Я впевнена, вони знайдуть для тебе хорошу сім'ю.

Дівчинка що було сили наштрикнула на паличку третій шматочок маршмелоу.

— Гадаєш, Ведмедикові сподобається маршмелоу?

— Хто такий Ведмедик?

— Я назвала цуценя на честь Урси Мінор — сузир'я, що розташоване поряд з моїм. Тобі не здається, що він схожий на ведмедика?

— Не годуй його маршмелоу. Цукор — це не зовсім те, що йому потрібно.

Джо відірвала останні шматки м'яса від курячої грудки й кинула їх песику, — їсти їй перехотілося.

Коли курка зникла в його пащі, вона віддала й залишки овочів зі своїх двох шампурів.

— Ти хороша, — сказала дівчинка.

— Я неправильна. Тепер я ніколи не позбудуся його товариства.

— О-о-о! — Дівчинка піднесла до обличчя охопленій полум'ям маршмелоу й подула на нього.

— Нехай спочатку охолоне, — сказала Джо.

Дитина не стала чекати й піднесла гарячу білу тягучку до рота. Маршмелоу швидко зник, і дівчинка засмажила ще одну порцію, поки Джо переносила все на кухню.

Миючи посуд, жінка подумала, що потрібна нова стратегія в спілкуванні з дівчинкою. Метод «Поганий коп» явно не спрацював. Їй доведеться завоювати довіру дитини, щоб витягнути з неї бодай щось.

Дівчинка тепер сиділа на землі, схрестивши ноги, а Ведмедик радісно злизував з її руки розталий маршмелоу.

— Ніколи б не повірила, що собака може їсти з людської руки, — сказала вона. — Попри те що в мене людська рука, він усе одно знає, що я з Алмазії.

— Ну то й що? Яке це має значення — знає чи не знає?

— У нас є особливі сили. Ми можемо зробити так, щоб усе було добре.

Бідолашна дитина, вона видавала бажане за дійсне в неприйнятних для неї обставинах.

— Можна мені скористатися твоєю паличкою?

— Щоб посмажити маршмелоу?

— Ні, щоб вигнати тебе нею зі своєї території.

Дівчинка всміхнулася, і на її лівій щоці з'явилася глибока ямочка. Джо проштрикнула паличкою два смаколики й піднесла їх до вогнища. Іншопланетянка повернулася до свого крісла. Дике собача тепер лежало біля її ніг — якимось чудесним чином вона його приручила. Коли маршмелоу став зусібіч геть коричневим і трохи охолонув, Джо з'їла його просто з палички.

— Я не знала, що дорослі їдять маршмелоу, — сказала дівчинка.

— Це таємниця, яку не знають діти землян.

— Як тебе звати? — запитала дитина.

— Джоанна Тіл. Але люди переважно називають мене Джо.

— Ти живеш тут сама?

— Лише влітку. Я орендую цей будинок.

— Навіщо?

— Якщо ти живеш у будинку вздовж цієї дороги, — а я впевнена, що ти живеш тут, — то маєш знати чому.

— Я не живу вздовж цієї дороги. Скажи мені.

Джо придушила бажання оскаржити брехню, згадавши, що вона хороший коп.

— Цей будинок і сімдесят акрів навколо нього належать науковцеві на ім'я доктор Кінні. Він дозволяє професорам використовувати його для відпочинку, а своїм аспірантам — для роботи з дослідженнями.

— А чому він сам тут не живе?

Джо поклала паличку з маршмелоу над розжареним камінням біля вогнища.

— Він купив цей будинок, коли йому було за сорок. Кінні з дружиною використовували його як дачу для відпочинку, а ще чоловік досліджував тут водних комах у річці, але подружжя ось уже шість років сюди не навідується.

— Чому?